

[Accueil](#)[Revenir à l'accueil](#)[Collection Mythologiae libri decem, Francfort, André Wechel, 1581](#)[Collection Mythologia, Francfort, 1581 - Livre VII](#)[Item Mythologia, Francfort, 1581 - VI, 05 : De Pasiphae](#)

Mythologia, Francfort, 1581 - VI, 05 : De Pasiphae

Auteurs : Conti, Natale

Collection Mythologia, Francfort, 1581 - Livre X

Ce document a pour résumé :

[Mythologia, Francfort, 1581 - X \[65\] : De Pasiphae](#)

Collection Mythologia, Venise, 1567 - Livre VI

Ce document est une version augmentée de :

[Mythologia, Venise, 1567 - VI, 05 : De Pasiphae](#)

Collection Mythologie, Lyon, 1612 - Livre VI

[Mythologie, Lyon, 1612 - VI, 05 : De Pasiphaé](#)

est une traduction de ce document

Collection Mythologie, Paris, 1627 - Livre VI

[Mythologie, Paris, 1627 - VI, 06 : De Pasiphaé](#)

est une transformation de ce document

[Afficher la visualisation des relations de la notice.](#)

Informations sur la notice

Auteurs de la notice Équipe Mythologia

Mentions légales

- Fiche : Projet Mythologia (CRIMEL, URCA ; IUF) ; projet EMAN, Thalim (CNRS-ENS-Sorbonne Nouvelle). Licence Creative Commons Attribution - Partage à l'Identique 3.0 (CC BY-SA 3.0 FR)
- Images : Münchener DigitalisierungsZentrum (MDZ).

Citer cette page

Document : "Mythologia, Francfort, 1581 - VI, 05 : De Pasiphae".

Auteur(s) de la notice : Équipe Mythologia.

Éditeur : Projet Mythologia (CRIMEL, URCA ; IUF) ; projet EMAN, Thalim (CNRS-ENS-Sorbonne Nouvelle).

Consulté le 06/05/2024 sur la plate-forme EMAN :

<https://eman-archives.org/Mythologia/items/show/5980>

Présentation du document

Publication Francfort, André Wechel, 1581

Exemplaire Regensburg (Allemagne), Staatliche Bibliothek, 999/Hist.pol.1307

Format in-8

langue(s)

- Grec ancien
- Latin

Pagination p. 566-569

Des dieux, des monstres et des humains

Entités mythologiques et historiques [Pasiphaé](#)

Notice créée par [Équipe Mythologia](#) Notice créée le 28/12/2018 Dernière modification le 28/04/2023

PASIPHAE Solis & Perseidis filia fuisse dicitur, ut ait Cic. libr. 3. de natura Deorum, in his: Circe autem & Pasiphae & Perseide Oceani filia natae, patre Sole, in Deorum numero non habebuntur? Hanc Minois uxorem fuisse constat: è quo Ariadnam, quam à Theseo abductam & in Naxo relictam à Libero patre uxorem ductam inquit, filiam peperit, ut ait Apollon. lib. 3.

πασίφαια μινώϊε υἱοφρονίκα' ἀριάδνη,
ἥ ῥα τε πασιφάη κέρη τέκερ ἡ' αἰνίο.

Huius amore fuit Minota capta Ariadna:

Pasiphae hanc peperit Solis de semine nata.

Fabulari sunt Venerem, post indicatum suum à Sole adulterium cum Marte, in vniuersam Solis stirpem sauisse: quare & Ariadna à Sole oriunda ingratum & durissimum Theseum experta est: & Pasiphae huius mater ingenti tauri amore capta fuit, ita ut Dædali opera se illi subiecerit: de qua natus est Minotaurus, cuius altera pars homo erat, taurus altera, ut est in Ariadna apud Ovidium:

Nec tua mat' affset nodoso stipite Theseu,

Dexter a parte virum, dexter a parte bovem.

Cum natum fuisset id monstrum, labyrinthus extruitur cum inexplicabilibus viarum ambagibus & fallaciis, ita ut cum quis viam egredientem, & ad exitum perducentem se reperisse putaret, tum nouum ingressum, & prioribus multo difficiliorem experiretur: atque id in illum inclusum fuit. Has tamen fallacias idem Dædalus, qui excogitauerat, ut Ariadnae amoris satisfaceret, aperuit: cum eò, qui Athenis nono quoque anno ob mortem Androgei mittebantur vorandi à Minotauro, vel inter labyrinthi fallacias, ut alij putarunt, morituri, includerentur. Hanc rem satis apertè, ut arbitror, explicauit in his carminibus Virgilius libro sexto:

Hic crudelis amor tauri, suppositaque furto
Pasiphae, mistumque genus, prolesque bisformis,
Minotaurus inest, Veneris monumenta nefanda,
Hic labor ille domus, & inexplicabilis error.
Magnum Regina sed enim miseratus amor em
Dædalus, ipse dolos tectis, ambagesq; resoluit,

Caca

Creta regens filia Vestigia.

Habuit filium Androgeum & Ariadnam, ut ait Isacius: quibus alij Phædrum addiderunt. Fuerunt, qui dicant illam quo tempore Minos aduersus Athenienses militabat, rem cum Tauro milium duce clàm habuisse, atque ex eo suscepisse filium, quem de patris nomine Taurum appellarunt, nomenq; Minois etiam addiderunt, quòd Minois videretur, cum esset Tauri. Alij dixerunt Taurum fuisse Minois ducem, qui crudelissimus erat in omnes Athenienses, qui eò tributi nomine mittebantur: ut testatur Plutarchus in Theseo. Alij maluerunt ex huius ducis concubitu & ex Minoe eodem partu natos esse geminos filios: Androgeum è Minoe, Taurum autem ex Tauro: quod tamen cum non pateret, palàm vtriusque parentis nomen obtinuit alter illorum. Hoc non solum fabulosum est, sed prorsus abhorret à veritate, quoniam seminis recepti vas in muliere ubi semen auidè semel imbiberit, atque hauserit, costringitur: neque amplius aperitur, antequam scetum perduxerit ad maturitatem. Fuerunt qui fabulosam causam reddiderint, cur Minos adulteram vxorem senserit, cum illa vel bovem sustinuerit. Nam cum Minos ad bellum exiturus Iouem patrem rogasset ut digna tanto sacrificio aliqua se victima offerret, taurum eximie pulchritudinis oblatum armentis ducem praefecit, ac alium pro illo immolauit: quare sensit post ea Minos ex ira Iouis ob eam fraudem amorem tauri suae vxori fuisse immissum. Alij maluerunt Minoem à Cretensib. impeditum quòd enim in regnum paternum succederet, respondisse à Diis immortalibus sibi dari regnum: quod nisi credant, Deos augurio id esse confirmaturos. Mox Neptuno clàm voluisse quod primum apparuisset immolaturum. Cum verò eximie pulchritudinis taurus apparuisset, illum dedit pastoribus ad armenta deducendum, atque alium pro illo mactauit. quare iratus Neptunus nefarium illius tauri desiderium vxori Minois immisit. Scriptum reliquit Plutarchus in Cleomene, in Thalamis Messeniorum olim ciuitate eximium fuisse Pasiphae templum & oraculum: atque Pasiphaen quidem vnam esse nympharum Atlantidum arbitrati sunt, eamque non Solis, sed Iouis fuisse filiam: quae ita vocata sit, q; omnibus ibi pateret oraculum, quasi *παρὰ τὸ πᾶσι πατρὶ τῆς ματρὸς*. Atq; haecenus de fabulosis ad Pasiphaen spectantibus dictum sit.

¶ Hanc fabulam ad historiam deduxit Zezes hist. 19. primæ
 chil. qui scribit augurium à Neptuneo immissum Taurum fu-
 isse ducem, qui cum ingenti classe suppetias Minoi ferebat,
 quem cum vidissent Cretenses priusquam dimicaretur, Re-
 gem Minoem salutarunt. Eius Tauri vili sanè elegantis & stre-
 nui ducis amore capta est Pasiphae Minois vxor, Dædaloque
 conscio & adiutore in priuata domo lignea cum illo dicitur
 concubuisse, ex quo natus est puer, qui & adulteri & legitimi
 mariti Pasiphaes nomen reportauit. Ego verò altiore quam
 dam, & vtiliorem sententiam sub his latere crediderim, quo-
 niam non historicæ solum narrationis causa fabulæ institue-
 bantur, sed vel rerum naturalium, vel morum informando-
 rum, vt diximus Pasiphae Solis & Perseidis filia, quid aliud est,
 quam anima mortalium, quæ tum plurimum ratione & con-
 silio pollet, cum corpus Solis virtute materiam corporis opti-
 mè digerente, sit purius? aut quid aliud est Perseis, quam ipsa
 materia humida, è qua corpus gignitur? Hæc ipsa anima cum
 Minois iustissimi atque optimi viri sit vxor, si ad illegitimas
 voluptates declinauerit, desciscere à legitimo marito dicitur,
 & in adulteri ferocissimi tauri cōplexum refugere. Vbi enim
 à ratione animus descierit, vel ad iram, vel ad cupiditates se
 referens, tunc omnibus turpis apparet, & tauri formam reci-
 pit. Quare si quis fabulæ turpitudinem summam inesse arbi-
 tratur, nefariamque mulierem existimat Pasiphaen, quæ tam
 turpes ac tam illegitimas voluptates expetiuerit, quo pacto
 nō turpissimum putauerit, se ipsum vel libidine, vel ira, vel aliis
 turpissimis animorum motibus cedere? concedendæ sunt qui-
 dem corpori voluptates, quas natura necessario expetit, quip-
 pe cum neque ira, neque voluptas inutiliter à Deo data sit, sed
 illæ tantum concedendæ, quas Iupiter aut Neptunus conces-
 serit: quod per eum taurum significatur, ad corporis vires refi-
 ciendas scilicet, & ad propagandam sobolem. Cuius rei vel ma-
 ximum id est argumentum, quòd vel ira ad res agendas, vel li-
 bido ad procreandum, vel reliqui animorum motus cōferunt
 semper ferè cum moderatione & corpori, & negotiis cum plu-
 rimum obesse soleant, nisi moderatio adhibeatur. Ex illegiti-
 mo verò voluptatum, harumque motionum vsu multa mon-
 stra nascantur necesse est, ac non solum Minotaurus: quæ ita
 homines implicant, vt qui semel ab æquitate declinauerit, le-
 gesque

gesq; cōtempserit, difficillimè postea à sceleribus coerceatur: cum mos, diuturnaque consuetudo natura postea fiat assuetis hominibus. Neque aliud sanè labyrinthi viarum inexplicabilis circuitio significare voluit, nisi illum qui semel illegitimis se deditisset, sine summa difficultate se explicare postea nō posse ante extremum vitæ diem, aut sine summo Dædali ingeniosi admonitoris artificio. ac de Pasiphae ita breuiter nunc de Circe dicamus.

De Circe.

CAP. VI.

CIRCE, ut scripsit Hesiodus in Theogonia, Solis & Perseidis Oceani dicitur fuisse filia in his carminibus:

Ἡ ἑλίοιο δ' ἀκάμαντι τέκε κλυτὴν ἠ' καενίην
 παρὸνις Κίρκην τε καὶ Αἴητιν βασιλῆα.
*Soli indefesso peperit Perseis at olim
 Aëtae regem & Circe, clarissima nato.*

Homerus tamen in lib. κ. Odysseæ illum Solis & Perseis filiam, at non Perseidis inquit in his carminibus:

Αἰήτιω δ' ἐν νῆσον ἀφικέμεθ'. Ἰνθα δ' ἴναμε
 Κίρκην ἰὺ πλόκαμος, δ' ἦν θυὸς αὐδ' ἡέτασα,
 αὐτοκασσέγγητι δ' ἄλοφρονος Αἴητας.
 ἄμφορ δ' ἐκ γυγάτιω φαισιμβρότῃ Ἡ' ἑλίοιο
 μήτερος ἐκ πέρας, τὰ δ' ἠ' καενὸς τέκε παῖδα.
*Venerimus Aëta posthac ad littora terra:
 Hanc Circe caluisse grauis Dea dicitur, illa
 Prudentis soror Aëtae fuit: ortus Vterq;
 Semine de Solis natidi narratur, & illi
 Oceano Perse mater fuit edita magno.*

Alij crediderunt Hecates, alij Aëtae fuisse filiam, at non sororem. Alij contrā Asteropes & Hyperionis filiam tradiderunt, sicuti testatur Orpheus in Argonauticis: cuius miram fuisse pulchritudinem inquit, cum splendoris radij ex illius capite omnicarent, ut patet ex his:

Κίρκη ὁμογενὴς μεγαλόφρονος Αἴηταο,
 Ἡ' ἑλίου θυγάτηρ· Κίρκην δ' ἐὶ κικλήσκουσι
 μήτηρ Ἀ' σιρόπην καὶ Τηλεφαιῆς τ' ἑπίον.
 ἦ μάλα δ' οὐτ' ἐπὶ νῆα κατήλυθεν. ἐκ δ' ἄρα πάντες
 θάμβιον εἰσορέοντες. ἀπὸ κρατὸς γὰρ ἰδύρα
 πυρσῶς ἀκτίνεσσιν ἀλείκει ἠὲ ῥέοντα.